

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **A. Y.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. listopadu 2019 č. j. KrÚ 86269/2019/ODSH/11, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 4. června 2020 č. j. 52 A 6/2020 - 104,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Chrudim (dále jen „městský úřad“) ze dne 18. února 2019 č. j. CR 012068/2019 ODP/Kp byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), jehož se dopustil tím, že dne 15. dubna 2018 v 16:14 hodin v obci Chrudim na ulici Pardubické na úrovni domu č. p. 677 v úseku, kde řidič smí jet nejvyšší rychlostí 50 km/h, řídil vozidlo zn. Škoda při jízdě ve směru na Medlešice rychlostí 65 km/h (po odečtu odchylky), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč.

[2] Blanketní odvolání žalobce proti rozhodnutí městského úřadu zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v návěti.

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) rozsudkem označeným v návěti. Konstatoval, že zástupce žalobce v žalobě tak jako v jiných případech uvedl řadu účelových, spekulativních a obstrukčních úvah, jejichž cílem je zbavit žalobce odpovědnosti za spáchaný přestupek. K námitce, že žalobce nebyl v odvolacím řízení poučen o oprávněné úřední osobě, ačkoli o takové poučení v odvolání výslovně žádal, krajský soud uvedl, že taková vada nezakládá nezákonnost rozhodnutí žalovaného, nezkrátí-li žalobce na právu vznést námitku podjatosti, což může učinit i v žalobě. Žalobce v žalobě poukazyval na tento chybný procesní postup Mgr. I. K., která o jeho odvolání rozhodovala, krajský soud však tuto námitku označil za účelovou a irelevantní. Tvrzení žalobce, že mu byla informace o oprávněné úřední osobě zaslána stejný den jako rozhodnutí žalovaného, navíc neodpovídá obsahu spisu, z něhož vyplývá, že tato informace byla vypravena o pět dní dříve než rozhodnutí, nicméně doručeny byly ve stejný den s ohledem na okamžik přihlášení žalobcova zmocněnce do datové schránky. K tomu krajský soud podotkl, že liknavost zmocněnce, za jehož volbu odpovídá žalobce, nelze přenášet na žalovaného. Dále uvedl, že žalobce mohl tvrzení o negativním citovém vztahu Mgr. K. ke zmocněnci žalobce a o tom, že Mgr. K. vydala rozhodnutí po uplynutí zákonné lhůty, uplatnit už v odvolacím řízení, navíc jde jen o účelovou spekulaci. Krajský soud označil za zneužití práva, že žalobce námitky konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce a nedostatečného odůvodnění sankce uplatnil až v žalobě, ačkoli mu nic nebránilo vznést je již v odvolání. Krajský soud se ztotožnil s tím, jak konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce zdůvodnil žalovaný, a konstatoval, že žalovaný řádně zdůvodnil výši uložené pokuty. Neshledal ani namítané porušení zákazu dvojího přičítání téhož.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Uváděl, že napadený rozsudek je zmatečný a jen obtížně srozumitelný, velká část jeho odůvodnění je tvořena různými poznatky krajského soudu ohledně zmocněnce a zástupce stěžovatele, i samotné vypořádání žalobních bodů je směsicí argumentů a není jasné, co je vlastně důvodem nevyhovění žalobě.

[5] Stěžovatel namítl, že v žalobě uvedl důvody, pro něž považoval Mgr. K. za podjatou. Tyto důvody spočívaly v kombinaci zjevně vědomě nezákonného postupu i dalších skutečností. I procesní postup může dle názoru stěžovatele zakládat pochybnost o nepodjatosti, takovou námitku nelze označit za „*apriorně nerelevantní*“. Mgr. K. stěžovatele přes jeho výslovnou žádost nepoučila o tom, která oprávněná úřední osoba bude v jeho věci rozhodovat, vědomě tedy postupovala nezákonně, aby stěžovateli znemožnila namítnout její podjatost již v průběhu přestupkového řízení. Stěžovatel v žalobě netvrdil, že informace o oprávněné úřední osobě skutečně nebyla vypravena ve stejný den jako rozhodnutí žalovaného, namíтал, že tyto písemnosti byly doručeny zároveň. Zmocněnec stěžovatele nebyl liknavý, ani jedna z písemností nebyla doručena fikcí. Stěžovateli navíc z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, zda krajský soud považoval námitku podjatosti za opožděnou, nedůvodnou, či irelevantní („*prázdnou frází výkřiku do tmy*“). Stěžovatel nemohl vznést námitku podjatosti v průběhu správního řízení, neboť mu nebyla doručena informace o oprávněné úřední osobě. Podjatost Mgr. K. zakládají i útoky a hodnocení procesních strategií, které v této věci nebyly relevantní. Stěžovatel považuje za podstatné, že dehonestující výroky či nesouvisející hodnocení procesních strategií mohou dle judikatury Nejvyššího správního soudu zakládat podjatost, nejde tedy o „*a priori irelevantní*“ námitku a je třeba, aby ji posoudil představený úřední osoby, nikoli správní soud. I skutečnost, že ve věci stěžovatele žalovaný rozhodl až po téměř tři čtvrtě roce, zatímco v jiných případech dodržuje zákonem stanovenou šedesátidenní lhůtu, v kombinaci s dalšími okolnostmi dle názoru

pokračování

stěžovatele představuje „*střípek do mozaiky*“. Krajský soud neměl odmítat odkaz stěžovatele na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývají závěry aplikovatelné i na tento případ.

[6] Dále stěžovatel uvedl, že žalovaný se otázkou konání ústního jednání v nepřítomnosti stěžovatele zabýval z úřední povinnosti, na jeho rozhodnutí tudíž nemělo žádný vliv to, že stěžovatel tuto námitku neuplatnil v odvolání. Stěžovatel navíc nemohl v odvolání polemizovat s argumenty městského úřadu, který se touto otázkou ve svém rozhodnutí nezabýval. Krajský soud měl uvést, z jakých důvodů shledal tuto žalobní námitku nedůvodnou, nikoli pouze odkazovat na rozhodnutí žalovaného, které se nevypořádává se všemi argumenty, které stěžovatel v žalobě uplatnil.

[7] Stěžovatel též upozornil, že žalovaný byl povinen přezkoumat odůvodnění uložené sankce přesto, že tato námitka nebyla vznesena v odvolání. Žalovaný nehodnotil všechna zákonem stanovená kritéria pro ukládání sankce za přestupky. Z rozhodnutí městského úřadu nevyplývá, že by jakkoli přihlédl k tomu, že přestupek neměl žádný následek. Tím, že správní orgány vzaly v úvahu jako přitěžující okolnost překročení nejvyšší povolené rychlosti o 15 km/h, navíc došlo k porušení zákazu dvojího přičítání téhož, neboť míra překročení nejvyšší povolené rychlosti je znakem skutkové podstaty přestupku.

[8] Jako poslední stěžovatel namítl podjatost samosoudce JUDr. Jana Dvořáka, který o jeho žalobě rozhodoval. Upozornil, že z celého rozsudku je zřejmé, že JUDr. Dvořák věc stěžovatele systematicky znevažuje a odepřel mu spravedlivý proces. Citací judikatury, v níž je stěžovatelův zástupce zbytečně, nesprávně a nevěcně napadán jen za to, že někoho zastupoval před soudem, se ho jen snažil znevážit, vede si složku, v níž slučuje informace o stěžovatelově zástupci a jeho různých klientech, a bezdůvodně a uměle zástupce stěžovatele spojoval s vulgárními výrazy.

[9] Zbývající část kasační stížnosti tvoří rozsáhlá argumentace podporující nesouhlas stěžovatele a jeho zástupce se zveřejněním jejich osobních údajů a neanonymizovaných rozhodnutí správních soudů na webu Nejvyššího správního soudu.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že sdělení o oprávněné úřední osobě bylo stěžovateli zasláno pět dní před rozhodnutím o odvolání. Zmocněnec, který zastupoval i stěžovatele, v každém blanketním odvolání žádá o sdělení oprávněné úřední osoby, přičemž žalovaný na všechny jeho žádosti reagoval. Mgr. K. je mezi oprávněnými úředními osobami od září 2015, námitka stěžovatele, že mu nebyla známa, je tudíž účelová. Navíc bylo opakovaně rozhodováno o nepodjatosti oprávněných úředních osob. Žalovaný se též důrazně ohradil proti obviňování oprávněné úřední osoby z vědomě nezákonného postupu. Upozornil, že od podání žaloby v této věci nebyla vůči Mgr. K. vznesena žádná námitka podjatosti. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí byly hodnoceny pouze skutečnosti, které jsou zachyceny ve spisovém materiálu, nikoli praktiky, které se v řízení neobjevily. Žalovaný dále uvedl, že městský úřad zdůvodnil, proč neakceptoval omluvu zmocněnce stěžovatele z ústního jednání, ale zmocněnec se o osud omluvy vůbec nezajímal. Správní trest uložený stěžovateli byl řádně odůvodněn. O nepodjatosti rozhodujícího samosoudce již rozhodl Nejvyšší správní soud.

[11] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného stěžovateli na vědomí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud v jistém smyslu sdílí stěžovatelovy výhrady vůči odůvodnění rozsudku krajského soudu, jehož podstatnou část tvoří citace judikatury krajského soudu a Nejvyššího správního soudu týkající se nejrůznějších procesních strategií zmocněnce, který stěžovatele zastupoval ve správním řízení, a advokáta, který jej zastupuje v řízení před soudem, a jejich vazeb na osoby poskytující tzv. pojištění proti pokutám (viz například bod 11 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. června 2016 č. j. 6 As 73/2016 - 40 či rozsudek téhož soudu ze dne 15. prosince 2017 č. j. 4 As 199/2017 - 30). Nejvyšší správní soud uznává, že může být vhodné zasadit případ do celkového kontextu – zvláště v situaci, kdy soud žalobní námitky vyhodnotí jako účelové právě s ohledem na totožný postup zástupce žalobce v jiných případech – avšak tak podrobná analýza, jakou krajský soud provedl v tomto případě, není pro naplnění tohoto účelu nutná, naopak ztěžuje orientaci v odůvodnění rozsudku, a je tak spíše kontraproduktivní (srov. přiměřeně bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. května 2015 č. j. 1 As 175/2014 - 47). Rozsudek krajského soudu přesto nelze považovat za nepřezkoumatelný, neboť je z něj zřejmé, z jakých důvodů byla žaloba vyhodnocena jako nedůvodná, což nejlépe potvrzuje sám stěžovatel, který se závěry krajského soudu vede věcnou polemiku. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že způsob, jakým je rozsudek krajského soudu odůvodněn, nesvědčí o podjatosti samosoudce JUDr. Jana Dvořáka, který ve věci rozhodoval, právě proto, že dosavadní zkušenosti správních soudů se zástupcem a zmocněncem stěžovatele byly jedním z důvodů, o něž krajský soud opřel své rozhodnutí. Zároveň však nelze tvrdit, že by byla žaloba zamítnuta jen proto, že stěžovatele zastupoval konkrétní advokát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. února 2019 č. j. 10 As 214/2018 - 47, bod 6, či již citovaný rozsudek č. j. 1 As 175/2014 - 47, bod 28). Je třeba též podotknout, že Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 31. března 2020 č. j. Nao 30/2020 - 70 rozhodl, že JUDr. Jan Dvořák není vyloučen z řízení o žalobě stěžovatele.

[14] Částečně lze souhlasit i se stěžovatelovou námitkou, že není zcela zřejmé, z jakého důvodu neshledal krajský soud důvodným žalobní bod týkající se nepoučení stěžovatele o oprávněné úřední osobě. Krajský soud totiž skutečně na jednu stranu označil výtky, které stěžovatel vůči Mgr. K. uvedl v žalobě, za nedůvodné a zároveň irelevantní a účelové, na jiném místě odůvodnění mu však zároveň vytýkal, že je neuplatnil dříve, což lze chápat jako závěr o opožděnosti uplatněné námitky podjatosti. Dle názoru Nejvyššího správního soudu lze však názor krajského soudu chápat tak, že stěžovatel mohl své výhrady vůči oprávněné úřední osobě uplatnit již v odvolacím řízení, a to, že tak neučinil, svědčí společně s jejich obsahem o jejich účelovosti, což je zároveň činí nedůvodnými. Tento závěr lze podrobit přezkumu ze strany kasačního soudu.

[15] Podle § 15 odst. 4 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje.

[16] V projednávané věci podal stěžovatel blanketní odvolání obsahující žádost, aby byl před vydáním rozhodnutí poučen o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. Odvolání bylo žalovanému k rozhodnutí předloženo dne 27. března 2019, k témuž dni je datován záznam o určení oprávněné úřední osoby. Dne 28. listopadu 2019 bylo zmocněnci stěžovatele zasláno do datové schránky sdělení o oprávněné úřední osobě, doručeno bylo dne 4. prosince 2019. Rozhodnutí žalovaného o odvolání, datované ke dni 28. listopadu 2019, bylo vypraveno dne 3. prosince 2019 a doručeno o den později, stejně jako sdělení o oprávněné úřední osobě.

[17] Nejvyšší správní soud musí v prvé řadě korigovat závěr krajského soudu, že žalovaný zaslal stěžovateli sdělení o oprávněné úřední osobě dříve, než rozhodl o odvolání. Rozhodnutí

pokračování

žalovaného je totiž datováno ke stejnému dni, kdy bylo zasláno sdělení o oprávněné úřední osobě. Vydáním rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se sice rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení, což v projednávané věci nastalo až dne 3. prosince 2019, ze spisu je však zřejmé, že rozhodnutí žalovaného bylo vyhotoveno již dne 28. listopadu 2019. Mezi vyhotovením a vypravením rozhodnutí sice uplynuly čtyři dny, avšak dva z nich připadly na víkend, což stěžovateli výrazně zkomplikovalo namítnout podjatost oprávněné úřední osoby dříve, než bylo rozhodnutí žalovaného vydáno (vypraveno), i pro případ, že by se s informací o oprávněné úřední osobě seznámil dříve než dne 4. prosince 2019. Stěžovateli lze navíc přisvědčit, že úkony vůči účastníkům řízení by měly být činěny s předpokladem jisté časové prodlevy mezi zasláním a doručením písemnosti (způsobenou komplikacemi při poštovní přepravě či tím, že se držitel datové schránky po několik dnů nepřihlásí).

[18] Je tedy třeba uzavřít, že v odvolacím řízení došlo k vadě, neboť stěžovatel byl o oprávněné úřední osobě vyrozuměn až ve chvíli, kdy prakticky nemohl vznést námitku podjatosti. Nejvyšší správní soud však opakovaně judikuje, že tato vada nemá sama o sobě vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí (například rozsudek ze dne 22. května 2018 č. j. 3 As 11/2017 - 42). Stěžovatel se jméno oprávněné úřední osoby dozvěděl v okamžiku, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí žalovaného, a mohl tedy důvody, pro něž ji považuje za podjatou, uplatnit v žalobě, což ostatně učinil. Zrušení rozhodnutí žalovaného by bylo na místě pouze tehdy, pokud by tato námitka podjatosti oprávněné úřední osoby byla důvodná (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. března 2017 č. j. 2 As 322/2016 - 39 a ze dne 20. listopadu 2014 č. j. 9 As 121/2014 - 33).

[19] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že skutečnosti, na něž stěžovatel poukazoval v žalobě, nezakládají pochybnosti o nepodjatosti Mgr. K. Stěžovatel tvrdil, že mu úmyslně nezaslala informaci o oprávněné úřední osobě, postupovala tedy vědomě nezákonně s cílem stěžovatele poškodit. S tím však nelze souhlasit. Stěžovatel nenabídl jediný důvod, který by Mgr. K. k takovému jednání měla, kromě obecného a nepodloženého tvrzení o jejím negativním postoji ke zmocněnci stěžovatele. Navíc, pokud by nevyrozumění o oprávněné úřední osobě automaticky zakládalo podjatost této osoby, měla by tato vada vždy vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, což je však v rozporu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Poznámka na straně 4 rozhodnutí žalovaného o tom, že zmocněnec zastupoval stěžovatele pouze formálně, nebyla izolovanou kritikou postupu zmocněnce, nýbrž zdůvodněním toho, že žalovaný nebude na základě blanketního odvolání domýšlet všechny možné výhrady, jež by stěžovatel mohl mít vůči rozhodnutí městského úřadu.

[20] Nejvyšší správní soud proto činí dílčí závěr, že ačkoli bylo odvolací řízení zatíženo vadou spočívající v tom, že stěžovatel nebyl vyrozuměn o oprávněné úřední osobě s dostatečným předstihem před vydáním rozhodnutí, neměla tato vada vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť důvody podjatosti oprávněné úřední osoby, které stěžovatel uvedl v žalobě, ani izolovaně, ani ve vzájemné souvislosti nezakládají pochybnost o nepodjatosti Mgr. K.

[21] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud fakticky nevypořádal námitku brojící proti konání ústního jednání v nepřítomnosti stěžovatele a jeho zmocněnce, neboť pouze odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, aniž by vypořádal všechny argumenty stěžovatele.

[22] Stěžovatel v žalobě uvedl, že žalovaný nepřipustně doplnil odůvodnění městského úřadu, proč bylo ústní jednání konáno v nepřítomnosti stěžovatele. Tuto námitku krajský soud stručně vypořádal s poukazem na stranu 3 odůvodnění rozhodnutí městského úřadu. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že městský úřad na tomto místě pouze stručně uvedl, že omluvu stěžovatelova zmocněnce z ústního jednání nepovažoval za řádnou (podrobněji své stanovisko

rozvedl v protokolu o ústním jednání). Žalovaný tento postup městského úřadu i bez odvolací námitky přezkoumal, přičemž konstatoval, že městský úřad stěžovatele řádně předvolal k ústnímu jednání a poučil jej, jak má vypadat případná omluva a kde lze ověřit její akceptaci či neakceptaci. Zmocněnec stěžovatele se městskému úřadu ozval až 12 dní poté, co mu bylo doručeno předvolání, přičemž se odvolával na kolizi s jednáním v jiné přestupkové věci, na něž měl být předvolán dříve. Žalovanému nebylo zřejmé, proč v situaci, kdy byl na kolidující jednání předvolán dříve než na jednání v této věci, zmocněnec s omluvou otálel dalších 12 dní. Tuto omluvu tudíž žalovaný vyhodnotil jako opožděnou. Podotkl též, že s ohledem na množství věcí, v nichž zmocněnec stěžovatele vystupuje, musí ke kolizím nutně docházet, a je na něm, aby byl na takové situace připraven a zajistil si substituci (viz str. 5 rozhodnutí žalovaného).

[23] Nejvyšší správní soud připomíná, že z pohledu správních soudů tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. června 2016 č. j. 5 As 166/2015 - 19, ze dne 25. srpna 2016 č. j. 3 Azs 68/2016 - 28, ze dne 26. 2. 2010 č. j. 4 Ads 123/2009 - 99 či ze dne 24. října 2018 č. j. 6 As 105/2018 - 27). Na tom, že odvolací orgán doplní argumentaci správního orgánu prvního stupně, tudíž Nejvyšší správní soud neshledává nic nezákonného.

[24] Kromě již uvedeného stěžovatel v žalobě už jen zpochybňoval hodnocení omluvy svého zmocněnce ze strany žalovaného a jeho názor, že si měl zajistit substituci. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že smyslem soudního přezkumu není „*stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry správních orgánů; panuje-li mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí shoda, není důvodu, proč by na něj nemohlo být v rozsudku v podrobnostech odkázáno*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. května 2013 č. j. 2 Afs 37/2012 - 47), přičemž je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si závěry žalovaného se souhlasnou poznámkou osvojil (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. července 2007 č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Jelikož stěžovatel v žalobě neuváděl nic, k čemu by se žalovaný ve svém rozhodnutí nevyjádřil, nelze napadený rozsudek považovat za nepřezkoumatelný proto, že krajský soud na závěry žalovaného odkázal.

[25] Ačkoli stěžovatel uvedl, že ve vztahu ke konání ústního jednání ve své nepřítomnosti namítá též nesprávné posouzení právní otázky, nevznesl v tomto směru žádnou argumentaci. Pouze shrnul, co namítal v žalobě a jak tuto námitku posoudil krajský soud, a dovozoval, že je v této části rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. Nejvyšší správní soud však shledal, že touto vadou rozsudek krajského soudu netrpí. K věcnému hodnocení závěrů krajského soudu přistoupit nelze, neboť stěžovatel neuvedl žádné důvody, pro něž je považuje za nezákonné, přičemž Nejvyšší správní soud je důvody kasační stížnosti vázán [§ 109 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].

[26] Zbývá posoudit námitky týkající se pokuty uložené stěžovateli za přestupek.

[27] Podle § 37 písm. a) a c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlídnou zejména k povaze a závažnosti přestupku a k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem (ostatní písmena citovaného ustanovení nejsou pro projednávanou věc relevantní). Povahu a závažnost přestupku a polehčující i přitěžující okolnosti citovaný zákon blíže vymezuje v § 38 – 40.

[28] Správní orgány jsou povinny při ukládání správního trestu zohlednit všechna zákonná kritéria (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. května 2019 č. j. 9 As 56/2019 - 28). Těto povinnosti žalovaný v projednávané věci dostal. Zmínil,

pokračování

že přestupkem nebyla způsobena škoda na majetku ani újma na zdraví, že byl přestupek spáchán v zástavbě domů, před železničním přejezdem, poblíž parku s dětským hřištěm. Dále vzal v úvahu, že stěžovatel má v kartě řidiče již 15 záznamů, které jsou sice staršího data, avšak stěžovateli byl od 15. března 2017 do 9. ledna 2018 uložen zákaz činnosti. Žalovaný nepřehlédl ani to, jak výrazně stěžovatel překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci.

[29] Ze spisu nevyplývá žádná okolnost, kterou by žalovaný při ukládání správního trestu nevzal v úvahu. Měl-li stěžovatel za to, že žalovaný pominul některou z polehčujících okolností, nic mu nebránilo na ni v žalobě poukázat. Rušit rozhodnutí žalovaného jen z toho důvodu, že zjištěné skutečnosti výslovně nepřičítal k jednotlivým okolnostem dle § 39 – 40 zákona o odpovědnosti za přestupky a neuvedl, které z nich v případě stěžovatele vůbec neshledal, by bylo přepjatě formalistické.

[30] Důvodná není ani námitka, že zohledněním skutečnosti, že stěžovatel překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 15 km/h (přičemž rozmezí dané skutkové podstaty končí na 20 km/h), žalovaný porušil zákaz dvojího přičítání téhož. Skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu je vymezena jako překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h (je-li překročení rychlosti vyšší, jde o kvalifikovanou skutkovou podstatu vymezenou v bodech 2 a 3 citovaného ustanovení). V rámci stanoveného rozmezí lze bezpochyby rozlišovat mezi překročením rychlostního limitu o 5 km/h a o 15 km/h – druhé z nich je rozhodně nebezpečnější než první. Žalovaný tedy nepochybil tím, že stěžovateli přičetl k tíži překročení nejvyšší povolené rychlosti o hodnotu nacházející se téměř na hranici kvalifikované skutkové podstaty.

[31] V rozsudcích ze dne 22. srpna 2019 č. j. 3 As 281/2017 - 47 a ze dne 28. února 2017 č. j. 5 As 280/2016 - 23, na které stěžovatel odkazoval, posuzoval Nejvyšší správní soud podstatně odlišné situace. V prvním z uvedených případů žalovaný přičetl žalobci k tíži překročení nejvyšší povolené rychlosti mimo obec o 53 km/h, ačkoli skutková podstata, podle které bylo žalobcovo jednání kvalifikováno, byla vymezena jako překročení nejvyšší povolené rychlosti mimo obec o 50 km/h a více [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu]. Tuto hodnotu, která tvoří znak kvalifikované skutkové podstaty, a tudíž ji nelze podruhé zohlednit jako přitěžující okolnost, tehdejší žalobce překročil o pouhé 3 km/h (což přitěžující okolností není). V rozsudku č. j. 5 As 280/2016 - 23 pak Nejvyšší správní soud označil za nepřijatelné přičítat pachatelům přestupků spočívajících v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci k tíži skutečnost, že byl přestupek spáchán v obci, neboť jde o jeden ze znaků skutkové podstaty. Aby byl nyní projednávaný případ s těmi citovanými srovnatelný, musel by žalovaný označit za přitěžující okolnost to, že stěžovatel překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, což se však nestalo.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročež ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Rozhodl tak bez jednání v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s.

[33] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu